

[Jørgen Jensen]

Vi sagde ved første behandling, at både efterlønsforslaget og dette forslag var dårlige, og at der var nogle skavanker ved dem, som kunne ramme hårdt menneskeligt. For efterlønsforslagets vedkommende var det spørgsmålet om at presse dem, der var over 60 år, til at være inaktive, til at komme væk fra en aktiv tilværelse, og for de langtidsløddige var der en række psykiske problemer, når de var under 60. Men vi sagde trods dette, at hvis vi herved kan forhindre, at der er mennesker, der falder for 26 ugers reglen, vil vi stemme for det.

Men hvis regeringen ønsker at bygge lovforslag med højre side af salen og tage de negative ting med derfra, vil vi hverken optræde som garanter for regeringen her eller under de diskussioner, som må komme ude på arbejdspladserne om de negative ting i dette lovforslag.

Hvad angår de stillede ændringsforslag, kan vi stemme for dem alle sammen, både ministerens og dem, der er stillet af SF, VS og af kommunisterne. Det kan vi gøre, fordi ministerens forslag må være en naturlig følge, hvis man gennemfører dette lovforslag, og fordi de andre alle har det formål at mindske de negative virkninger af forslaget, hvis det gennemføres.

Jeg skal ikke enotale dem alle sammen, bare tage et enkelt, som hænger sammen med efterlønsforslaget, hvis det skulle blive ført igennem, og det er aldersgrænsen på 64½ år i stedet for 60 år.

Uanset om man gennemfører efterlønsforslaget i dets oprindelige skikkelse, altså uden yderligere forringelser, må dette, som alle har givet tilslutning til, nemlig at det skal være en frivillig ordning, også medføre, at de, der er over 60 år, også må have tilbud om arbejde, indtil de i hvert fald når den alder, hvor de ifølge efterlønsforslaget er sikre på at kunne oppebære den fulde ydelse, til de bliver 67 år, og dér er delingstidspunktet 64½ år.

Derfor vil jeg gerne sige, at hvis ikke man kan stemme for denne ændring om 64½ år, er jeg meget bange for, stillingen til efterlønsforslaget afspejles allerede her som en negativ stilling til dem over 60 og til den megen sympati, der har været for, at det skulle være frivilligt, om man ville gå på efterløn, for så bliver det ikke frivilligt, så har man opgivet det allerede i starten.

Men når man taler om de langtidsløddiges genplacering, er det nødvendigt at gentage det spørgsmål, jeg tidligere har stillet: hvordan bliver man langtidsløddig? Hvad er det, der ligger bag dette ord? Langtidsløddig bliver man, fordi man er sorteret fra som menneske enten af arbejdsgiverne, af samfundet eller af den tekniske udvikling, der har været. Det er årsagen til, at man bliver langtidsløddig. Og så er det forkert at sige, at der er tale om mennesker, der har været så lang tid ude, at de næsten skal presses ind igen for at komme i gang igen. Ja men der er årsager til det, og hvis man ikke vil angribe dem, er det, man gør noget forkert over for dem, der er ledige; så giver man dem ansvaret for deres egen situation.

Det er det, jeg mener er den største fare ved dette lovforslag. Man kan sige, det eneste rigtige var at skaffe arbejde til alle, så var der ingen langtidsløddige. Men kan eller vil man ikke det, fører man en økonomisk politik, der forhindrer det, så kan man i hvert fald sørge for en retfærdig fordeling, og en retfærdig fordeling hænger sammen med, at man i formidlingsfasen sikrer, at der er mulighed for en bedre arbejdsformidling. Det er både et spørgsmål om teknik, om ansættelse af mennesker og først og fremmest et spørgsmål om at erkende, at selve det at søge arbejde, at få beskæftigelse er en del af den faglige kamp. Det er også en del af den kamp, der går ud på at nedbryde arbejdsgiverens ledelsesret. Det er også et spørgsmål om at sikre, at den økonomiske politik, der bliver ført, sætter ind de rigtige steder. For det er da klart, at når man i en tekstilby som Silkeborg har 1.000 kvinder gående arbejdsløse, som tidligere har været beskæftiget i tekstilområdet, er der ikke nogen mulighed for at få dem i gang inden for tekstilområdet, det må man da erkende, og så hjælper det da ikke noget, at man siger: ja men vi kan oprette 10 hjemmehjælperpladser i dette område. Det løser ikke problemet, det hjælper ikke noget, man må sætte helt anderledes ind.

Og de, der er sorteret fra, hvem er det så? Ja, det er de ældre, dem, som ikke kan yde nok til arbejdsgiverne. Det er de unge, som ikke har erfaring nok, og som arbejdsgiverne derfor ikke vil have. Det er bl. a. dem, der er svagest stillet på arbejdsmarkedet, som man hurtigt kan skifte ud, og det er i meget høj